

VIVIR LA TIERRA

Títol original: *Sheng xi zhi di* (AKA: *Living the Land*) **Direcció i guió:** Huo Meng **País:** Xina
Durada: 132 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama, família, anys 90 **Interpretació:** Wang Shang,
Zhang Chuwen, Zhang Yanrong, Zhang Caixia, Cao Lingzhi, Zhou Haotian, Jiang Yien, Wan
Zhong, Mao Fuchang, Yang Kaidong **Música:** Wan Jianguo **Fotografia:** Guo Daming
Distribuïdora: Avalon

Versió original en mandarí, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

A la Xina rural de 1991, mentre els vilatans emigren a les ciutats a la recerca de millors oportunitats, en Chuang, de 10 anys, es queda a la seva ciutat natal. El tercer fill de la família navega per la vida durant una època de canvis nacionals radicals. (IMDb)

CRÍTICA

Aquest drama xinès se centra en un noi de 10 anys que queda a cura de la seva família estesa al camp quan els seus pares se'n van a treballar a una gran ciutat. A la Competició Internacional del Festival de Berlín.

Apadrinat per Jia Zhangke després de la seva notable òpera prima, *Crossing the Border – Zhaoguan*, premiada al Festival de Pingyao del 2018, Huo Meng estrena la seva segona i ambiciosa pel·lícula, una mena de fresc d'una comunitat rural xinesa al llarg d'una temporada el 1991. Es tracta d'un film episòdic, centrat en diferents moments i circumstàncies a la vida d'una família enfrontada a morts, canvis econòmics, casaments, conflictes personals i, a tall de context que ho modifica tot, la gran industrialització de l'època que va anar fent desaparèixer aquest tradicional mode de vida camperol.

El protagonista/observador és en Chuang (Wang Shang), un nen d'uns deu anys que, després de l'enterrament d'uns besavis (la família és molt estesa i els llaços per moments són una mica confosos), es queda a viure al poble dels seus oncles quan els seus pares decideixen anar-se'n a Shenzhen, la llavors creixent ciutat del sud xinès que avui és un pol industrial d'aquell país. Un noi intel·ligent i resolutiu, en Chuang queda a cura d'un oncle, però la sensació que transmet el film és que la família estesa i gairebé tota la comunitat viu i treballa a l'uníson.

En Chuang passa gran part del temps amb en Laidan, un cosí de la seva edat, i amb la Xiuying (Zhang Chuwen), una cosina de 21 anys que la família vol casar com sigui, encara en contra dels seus desitjos. Allà comparteix també molts moments amb la seva besàvia, Li-Wang (Zhang Yanrong), una anciana força vital de 91 anys que sempre renya a tothom. Alhora, és un dels que s'encarrega de cuidar del *bullying* i de perills el Jihua (Zhou Haotian), un altre parent que té dificultats psicomotores i és maltractat per tothom, incloent-hi els seus pares.

L'eix del film és el retrat d'aquesta vida al llarg de les quatre estacions d'un any, acumulant grans incidents – enterraments, morts i arranjament del casament en qüestió – amb d'altres de menors, com ara baralles entre veïns, familiars i a l'escola. Com una constant hi ha els problemes econòmics: la família no aconsegueix fer diners tot i treballar de sol a sol i ni tan sols els canvis en les formes i tecnologies laborals resolen els problemes. Ho intenten de diverses maneres, però no sembla haver-hi solució. I cada vegada que senten que els treballadors a les fàbriques guanyen deu vegades més, hom s'adona que aquests poblets van camí a la desaparició.

Living the Land és formalment bella, amb llargs i expressius plans que mostren el lloc on viuen tots (a la província de Henan, al centre mateix de la Xina) i també presenten amb luxe de detalls les cerimònies populars, especialment els molt dramàtics enterraments i els molt acolorits –i intensos– casaments. Mentre les notícies de la resta del món sonen de tant en tant en una ràdio –en aquell canviant 1991 semblava que el capitalisme havia guanyat la mare de les batalles després de la caiguda de la Unió Soviètica–, hom podria pensar que aquests camperols de la Xina profunda no es veurien afectats per res d'això. Però, en el fons, la connexió és central a la història que s'explica. Aquests mateixos canvis polítics i econòmics anirien portant a la desaparició d'aquesta cultura.

El film de Huo no és, però, una oda nostàlgica a aquest mode de vida. Se sent a cada pas les seves dificultats, la seva violència i brusquedat, el domini complet dels homes sobre les vides de les dones i les tensions que es produeixen constantment en la lluita per sobreviure. El que fa la pel·lícula és retratar aquests primers anys 90 a través d'una mena de *coming of age* del protagonista que també és, d'una manera una mica més simbòlica i poètica, un canvi d'època per a un mode de vida i un país.

Diego Lerer - micropsiacine.com